

Ние почти всеки ден го виждахме, какъ лѣе свещи за черквата. Седналъ на триножно столче, той въртѣше бавно предъ себе си обвесенъ отъ тавана желѣзенъ обржчъ съ множество памучни фитили. Подъ обржча бѣше поставенъ голѣмъ казанъ, сложенъ върху мангалъ съ жарава. Тая работа трѣбва да е изпълвала съ блаженство цѣлото сжщество на Татата, защото го чувахме често да пѣе съ ржмживия си гласъ, макаръ иначе да бѣ винаги мраченъ и мълчаливъ. Той забавляваше неволно всичкитѣ дѣца отъ училището и съ своята физическа немощъ, и съ своето слабодушие. Предъ него тѣ се чувствуваха по-голѣми, по-умни и по-силни. И, видѣха ли го на двора, всички се спущаха като ято ястреби отгоре му, обсипвайки го съ пискливитѣ гласове на своитѣ закачки. Тогава никаква училищна властъ не бѣше въ състояние да го отърве отъ тѣхнитѣ словесни нокти. Спасяваше го само дѣдо Енчо кандиларьтъ, който умѣеше да слага тоягата си върху гърбоветѣ ни, безъ да му мисли, кого де ще удари.

— Тата, Тата!... Ядешъ ли чирози?

Макаръ Татата да се тровѣше отъ нашитѣ закачки, безсиленъ да ни отвърне съ думи или съ движение за отбрана, насълзенитѣ му очи се проясняваха веднага, щомъ чуеше думата чирози. Тя упражняваше вълшебно влияние върху него и го правеше съвсемъ другъ. Снагата му се изправяше и тоягата, която крепѣше немощнитѣ му крака, увисваше като бастонъ.

— Ямъ!...

Тогава нѣкое отъ дѣцата брѣкне въ пазвата си и му подаде нѣколко чирозени глави. Татата разтвори устата имъ, за да види, не сме ли направили нѣкое коварство, и ги налапа една по една. Въ това време другитѣ окичватъ незабелязано политѣ на палтото му съ глави, събирани отъ улицитѣ. Ние твърдо вървахме, че ще му докараме голѣма радостъ, когато той най-късно вечерьта забележи, съ какъвъ голѣмъ запасъ отъ неговото любимо ядене сме го снабдили. А така окичената му фигура ни забавляваше твърде много. Ние тропяхме около него и пѣехме съчинена отъ насъ пѣсенъ:

Чирози Татата папа —

Папа, папа, папа, папа!

Еднажъ, увлѣченъ отъ забавата на другаритѣ си, азъ дръпнахъ непредпазливо Татата за палтото. Той изгуби равновесие и падна. Когато другитѣ му помогнаха да стане, азъ, скритъ задъ зидания стълбъ на дървената училищна ограда, видѣхъ сълзи по очитѣ му и чухъ, какъ разплакано каза на своя несвързанъ говоръ:

— То лошо, то лошо!...